

ΤΙ ΚΟΥΤΟΙ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

Ἦτο ἡδη μεσάνυκτα. ὅταν θορυβωδῶς ἦλθον νὰ κτυπήσουν τὴν θύραν τοῦ ἱατροῦ, ὁ ὁποῖος ἐκοιμᾶτο βαθύτατα. Ἡ ἐπηρέτρια συνειδησμένη εἰς τὰ αἰφνίδια κτυπήματα ἔσπενσε νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν.

— Ἄς τρέξῃ γρήγορα ὁ γιατρός, ἤρξατο νὰ φωνάζῃ σὰν τρελλή, μία μεσόκοπος γυναῖκα.

Ὁ ἱατρός ἐνδυσθεὶς, ἠκολούθησε τὴν γυναῖκα αὐτὴν καὶ μετ' ὀλίγον εἰσῆλθη εἰς τὸ οἶκημα γυναικῶς νεαρῶς, ἥτις ἤγωνία ἐπὶ τῆς κλίνης της, δηλητηριασθεῖσα.

Τὴν ἐξήτασεν ἀμέσως ὁ ἱατρός, τῆς ἔδωσε διαλύμα ἐμετικόν καὶ ἐπὶ τέλους τὴν ἔσωσε.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἓνας κύριος λευκόθριξ, ἐξήτησε νὰ ἴδῃ τὸν ἱατρόν.

— Γιατρέ μου τοῦ εἶπε, χθὲς ἐχαρίσατε τὴν ζωὴν εἰς μίαν κυρίαν· με ἀπληλαῖατε ἀπὸ τύψεις συνειδότος, ποῦ θὰ ἐπέφερον εἰς ὅλην τὴν ζωὴν μου, ἐὰν ἡ δυστυχὴς αὐτὴ κυρία ἀπέθνησκε! Φαντασθῆτε, δὲν ἦθελα νὰ τῆς ἀγοράσω ἓνα χρυσὸ ὥρολόγι, ποῦ μοῦ ἐξήτησε καὶ ἐκείνη φαντασθεῖσα ὅτι δὲν τὴν ἠγάπων ἠθέλησε νὰ αὐτοκτονήσῃ. Θὰ σᾶς εἶμαι εὐγνώμων, γιατρέ μου. Ἢ μισοῦν ἀποζημίωσις αὐτὴ ἔδω, ποῦ σᾶς δίδω, διὰ τοὺς κόπους σας, δὲν εἶνε τίποτα ἀπέναντι τῆς εὐγνωμοσύνης μου!

Καὶ ὁ λευκόθριξ κύριος ἀποθέσας χονδρὰ τινεῖ χαρτονομίσματα ἐπὶ τοῦ γραφείου τοῦ ἱατροῦ, ἀπῆλθε.

Τὴν δευτέραν ἡμέραν ἄλλος κύριος ἀμέμπτος ἐξωτερικοῦ μέσης ἡλικίας, καταστολισμένος ἀπὸ δακτυλίδια καὶ χρυσᾶς καδένας, ἐπισκεφθεὶς τὸν ἱατρόν τοῦ εἶπε.

— Ἐξοχώτατε, ἀληθῶς πρέπει νὰ σᾶς λατρεύῃ τις ὡς σωτήρα.

ὡς Θεόν, ὡς ἄγγελον, διότι κατωρθώσατε προχθές νὰ σώσητε τὴν ὠραίαν φίλην μου, ἣτις θ', ἀπέθνησκεν ἕξ αἰτίας μου. Τὴν ἐπέπληξα ἐγὼ ὁ δυστυχῆς, διότι τὴν εἶδον μὲ τὸν ἐξάδελφόν της εἰς περίπατον. Ἔνεκα ὅμως τῆς μεγάλης πρὸς ἐμὲ ἀγάπης της, ἡσθάνθη φαίνεται κατάκαρδα τὰς ἐπιπλήξεις μου καὶ ἀπεράσισεν ἡ ὠραία μου ν' αὐτοκτονήσῃ. Σᾶς παρακαλῶ δὲ γιατρέ μου νὰ δεχθῆτε διὰ τὸν κόπον σας τὴν ἐλαχίστην αὐτὴν ἀποζημιώσιν. Πρέπει ν' ἀνταμείβεται ἡ ἐπιστήμη.

Καὶ ἀφήσας εἰς τὸν ἰατρὸν τριακοσίας δραχ. ἀπῆλθε χαιρετήσας ὑποκλινέστατα.

Πρὶν ἀκόμη συνέλθῃ ὁ ἰατρὸς ἐκ τῆς ἐκπλήξεώς του, εἰσορμᾷ εἰς τὸ γραφεῖον του, ἄνευ προειδοποιήσεως, νεαρός λιμοζονιόρος, σκορπίζων γύρω τὸ ἄρωμα τῆς βιολέτας, μὲ τὸ ὁποῖον ἦτο παραγεμισμένος, μὲ τὸν ἀνωρθωμένον μύστακά του, τὴν βολάντ κραβάταν καὶ τὸ ἄμεμπτον τῆς περιβολῆς του.

Σταθεῖς ἐνώπιον τοῦ ἰατροῦ, μὲ τὸν πῖλον ἀνὰ χεῖρας καὶ κάμνων μορφασμὸν συνήθη, διὰ νὰ πέσῃ τὸ μονόκλ ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ του.

— Κύριε δόκτωρ, τοῦ εἶπε, εἶμαι ἓνας ἄθλιος, ὁ ὁποῖός δὲν γνωρίζει καθόλου νὰ ἐκτιμᾷ τὰς εἰλικρινεῖς φιλίας. Φαντασθῆτε μία τόσο ἐλκυστικὴ γειτόνισσά μου, μοῦ ἔδωσε τόσα δείγματα τοῦ ἔρωτός της καὶ ἐγὼ, ὁ ἀπερίσκεπτος ἐπεχείρησα νὰ τῆς κάμω ἀπιστίας! Ἀλλὰ προχθές μὲ ἀνεκάλυψε καὶ ἀπεράσισεν ἀμέσως ν' αὐτοκτονήσῃ ἕξ αἰτίας μου, ἐννοεῖται γιατρέ ἕξ αἰτίας μου! ὦ! θὰ σας ἐπλήρωνον σήμερον μὲ ἓνα σωστὸ ἑκατομμύριον· ἀλλ' ὁ μπακαρᾶς μοῦ τὰ ἐπῆρεν ὅλα. Ἐν τούτοις σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ θεωρεῖτε αἰωνίως φίλον σας εἰλικρινῆ. Χαίρετε! Χαίρετε!...

Πηδῶν δὲ, καὶ παίζων μὲ τὸ μαστουνάκι του, ἀνεχώρησεν, ἐνῶ συγχρόνως ἐβλεπεν ἐντὸς τοῦ πλησίον ἐκεῖ καθρέπτου, διὰ νὰ διευθετήσῃ τὸν μύστακά του.

Ὁ ἰατρὸς ἔμεινε κατάπληκτος ἐκ τῶν ἀπροδοκίτων αὐτῶν ἐπιπέσεων. Μετὰ ὄριμον λοιπὸν σκέψιν, ἀπεράσισε νὰ πάῃ εἰς τὸ σπῆτι τῆς ἀσιθεοῦς.

— Ἡ εὐγνωμοσύνη, κυρία μου, τῆς λέγει ποῦ ἠθέλατε γὰ μοῦ ἐκφράσειε διὰ τὴν μικρὰν ἐκδούλευσιν, ποῦ σᾶς ἔσα σα τὴν ζωὴν,

ἦτο λίαν πρωτότυπος. Ἐν τούτοις ὅμως σᾶς δηλῶ, ἔτι δὲν δύναμαι παρὰ νὰ δεχθῶ μόνον τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ πρώτου ἐπισκευθέντός με κυρίου, ἐνῶ τὰς 300 δραχ. τοῦ δευτέρου κυρίου σᾶς τὰς ἐπιστρέφω· σᾶς ἀνήκουν νομίζω. Ὁ δὲ τρίτος κύριος, ὦ! αὐτὸς οἷς ἀγαπᾷ ὑπερβολικὰ εἶνε τρελλὸς μαζύ σας καὶ θὰ σᾶς ἀπεδείκνυε περισσότερον τὸν ἔρωτά του, ἂν ὁ μπακαρᾶς.....

— Τὶ εὐτυχίης, ποῦ θὰ ἤμην, γιαιτρέ μου, ἀπλήντησεν ἡ κυρία, ἂν μὲ ἠγάπα καὶ ἐκεῖνος!... ὅπως καὶ οἱ τρεῖς αὐτοὶ κύριοι!

— Ποιὸς ἐκεῖνος;.....

— Ἐκεῖνος ὁ ἠθοποιὸς παῦ ἀνεχώρησε προχθές ἀκριβῶς διὰ τὴν Ἀμερικὴν, ἐγκαταλείπων με, καὶ διὰ τὸν ὁποῖον ἠθέλησα ν' αὐτοκτονήσω!

A. A. Π.

ΤΗΝ ΩΡΑ ΠΟΥ Η ΠΙΚΡΑ ΞΕΧΕΙΛΙΖΕΙ

Η ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ

Διαβαίνουνε αἱ σκέψεις μου καὶ βιαστικὰ περνᾶνε
σὰν θολωμένα ὄνειρα μεσ' τὴν ἀνεμοζάλη
κι' ἀπ' τῆς ψυχῆς τὰ τρίστηθα μ' ἕνα καὶμὸ πετᾶνε
κάποιες ἀνέκφραστες χαραῖς ποῦ δὲν γυρίζουν πάλι.

Ἄπ' τὰ σβυσμένα μάτια μου τὰ πονεμένα μάτια,
φεύγουν τὰ πρῶτα ὄνειρα κι' ὕστερναῖς μ' ἐλπίδες
λὲς κι' ἔχω μέσα στὴν καρδιά κάποια πληγὴ μεγάλη
καὶ σιάζει ἀπὸ τὰ φύλλα τῆς στερναῖς σταλαγματίδες.

Ἄν εἶνε ὁ πόνος μου πολὺς καὶ ἡ καρδιά μου λίγη,
κι' ἂν πικροκλαίῃ σὲ στιγκαῖς π' ἡ πίκρα ξεχυλίζει
ἐγὼ τί φταίω.....

ὡς ἦτανε φτιασμένη ἀπὸ πέτρα κι' ὄχι ποῦ εἶνε εὐαίσθητη
καὶ στὴ στιγμὴ ραῖζει.